

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարվանը 6 ռուբլի, Առանձին համարները 7 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են միտիայն խմբագրատան մէջ:

Մեր հասցեն. Тифлисъ. Редакция «Мшакъ».

Կամ Tiflis. Rédaction «Mschak».

Տ է Լ Է Փ օ Ն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի և տօն օրերէն):

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամէն լեղումով:

Յայտարարութիւններէ համար վճարում են իւրաքանչիւր ռուբլին 2 կոպեկով:

Տ է Լ Է Փ օ Ն № 253.

Հ Ի Մ Ն Ա Գ Ի Ր Գ Ի Ր Ի Ո Ր Ա Ր Ծ Ր Ո Ւ Ն Ի

Շ Ա Ր Ո Ւ Ն Ա Կ Վ Ո Ւ Մ Է

„ՄՇԱԿ“

ԳՐԱԿԱՆԱԿԱՆ ԵՒ ԳԱՂԱՔԱԿԱՆ ԼՐԱԳՐԻ ԲԱԺԱՆՈՒԳՐՈՒԹԻՒՆԸ

«ՄՇԱԿ» տարեկան գինը՝ թէ Ռուսաստանում և թէ արտասահմանում 10 ռուբլի, տասն և մէկ և տասն ամսականը՝ 9 ռ., ինն և ութ ամսականը՝ 8 ռ., եոթ ամսականը՝ 7 ռ., վեց ամսականը՝ 6 ռ., հինգ ամսականը՝ 5 ռ., չորս ամսականը՝ 4 ռ., երեք ամսականը՝ 3 ռ., երկու ամսականը՝ 2 ռ., ամսական 1 ռուբլի:

Գրվել «ՄՇԱԿ» կարելի է ԽՐԱԳՐԱՍԱՆԸ: Օտարաբարացիները պէտք է դիմեն հետևեալ հասցեով՝ Тифлисъ. Редакция «Мшакъ»: Խիստ արտասահմանից՝ Tiflis. Rédaction «MSCHAK»:

ԲՈՎԱՆԳՐՈՒԹԻՒՆ

Վնասակար բարքեր. — Ներքին Տեսութիւն Օրէցօր. Մասնագործութիւն. Նամակներ Մտկայաւոր. Նամակ երեսնից. Նամակ խմբագրութեան. Ներքին լուրեր. — ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ Վերջին տեղեկութիւններ. Նամակ Թիֆլիսից. — ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ. — ՀՆՈՒԱԳՐՈՒՆԵՐ. — ԲՕՐԱՍ. — ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ ՆԵՐ. — ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ Գիտութեան բացակայութիւնը հայերի մէջ:

ՎԱՅՐԵՆԱՑԱՆ ԲԱՐՔԵՐ

Անկաշառ, ազնիւ մամուլը ամէն զէպրում իր կոչումն է համարում անհնայ մերկացումը: Կա նրա միակ ուժեղ միջոցն է հասարակական արտաքին հայածելու, հասարակաց կարծիքը ղեկավարելու, այս կամ այն երևոյթի վերաբերմամբ նոր կարծիք ստեղծելու համար: Աղբյուրն, բարոյագէտ փշացած կը լինէր մի հասարակութիւն, եթէ իմանար թէ իր շահերը նպատակ ընտրած մամուլը ծառայում է ստոր, զրուելի սկզբունքների և շարունակէր զարձակ հաւատ ընծայել նրան, յարգել նրա գործունէութիւնը: Իսկ այդ հասարակութիւնը վրա հիմնելով իր մեծ կարողութիւնը, մամուլը չէ ծանաչում մի այլ զէպր, բացի գրչից, մի այլ կոնսորց, բացի զրական էթիքայի օրէպները: Նա ամէն

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ԳԻՏՈՒԹԵԱՆ ԲԱՅԱՊԱՅՈՒԹԻՒՆԸ ՀԱՅԵՐԻ ՄԷՉ

Գիտութեան տուած պտուղները ամենքն են վայելում, և բոլոր մէկը մի բոլորովին աւելորդ և ինքն ըստ ինքեան հակամարտի բան սասած կը լինէինք, եթէ սկզբինք բացառել գիտութեան անազին նշանակութիւնը թէ ընդհանրապէս ամբողջ մարդկութեան համար և թէ մասնաւորապէս ամէն մի ազգի համար. բուսական է յիշել այն տարրական համարութիւնը, որ գիտութիւնը մարդկութեան մտաւոր, բարոյական, անտեսական և այլ պահանջներին բաւարարութիւն տրուող գլխաւոր, եթէ չստեղծ միակ, միջոցն է հանդիսանում, որ վերջին դարերի արած աստիճանական հակադասութիւնը պարտական են գիտութեան, որ ստրկութեան, ինկվիլիթիայի, մարտութեան և համաշխարհային կեանքի այսպիսի հրէշաւոր երևոյթների խորտակումը պէտք է վերադրել նոյնպէս գիտութեան:

Մեր մէջ գիտութիւնը, սակայն, համարեա բոլորովին արհամարհված է: Մեր հասարակութեան մտածող դասը, կարծում ենք, չէ կարող հերքել

ժամանակ պատրաստ է անորոք կռիւ մղել իր պաշտպանած սկզբունքների համար, մի կռիւ, որ հիմնված է փաստերի, արդար, ճշմարիտ և լուսաւոր հասկացողութիւնների վրա: Եւ երբ ունի այդ բոլոր նիւթերը իր ձեռքի տակ, նա դառնում է պատժող, ոչնչացող մի ոյժ:

Հրապարակական գործունէութեան այդ ազնիւ և անկաշառ կերպարանքը միշտ հայածել է, ոչնչացրել է, բարոյական մահովան է դատապարտել ամէն մի խաւար ոյժ, ամէն մի բարոյական այնպիսիութիւն և զրուելի երևոյթ թէ անհասանելի և թէ հասարակական ամբողջ մարմինների մէջ, որոնք խոչընդոտ են դառնում հասարակաց մտքի կանոնաւոր աստիճանութեան, որոնք թուլացնում են հասարակութեան համար այնքան անհրաժեշտ, այնքան վերաշինող քննադատութեան ոյժին:

Այդպէս միայն կարող է մամուլը կատարել իր դերը: Այնչէ միակողմանի, արտօնեալ իրաւունք մամուլը իւրացնել չէ կարող: Մի ճշմարտութիւն պարզելու համար նա միայն դատապարտող չէ, այլ և իր դատապարտածի պաշտպան, երբ նա փաստեր ունի իրան արդարացիութեւ համար: Բայց այդ բոլորը նա կատարում է սպասարկական խօսքի միջոցով, կատարում է այն հանդամանքների օգնութեամբ, որոնք միայն ծանօթ են նրան, այն է զրելու և գրածը հերքելու օգնութեամբ:

Սակայն վերջին ժամանակներս մի քանի զէպրեր պատահեցին թէ Ռուսաստանում և թէ մեզ մօտ Թիֆլիսում, որոնք կարծես ուզում են սպառնալ թէ մամուլը, հրապարակախօսութեան հետ կարելի է գործ սեռնել և բուռնցող, մի միջոցով, որ միայն վայրենիներն են գործ դնում իրանց թշնամիների զէպ: Այդ երևոյթը հաստատում է մի բան, այն, որ մամուլի ձայնը անտես աւանդ չեն կարողանում նոյն իսկ այնպիսի մարդիկ, որոնք կարողութիւն ունեն տանել իրանց պատկերը հայելու մէջ: Բայց կրկին կապիլի պէս հայելին են համարում իրանց այլանդակութեան պատճառ, ուստի իրանց զրպաններում բռնուցք են պատրաստում, իսկ սրտի մէջ հաւաքում են՝ գողի նման յարձակվելու քաջութիւնը: Հարց է կարող լինել, փողոցը իր բուռնցքներով, փայտերով, նոյն իսկ ասորձանակներով տիրել մամուլի վրա,

հարկադրել նրան շեղվել իր կոչումից, դառնալ վախկոտ, ամէն մի հովից տատանվող, մտրոյված մի բան, որ իր գործունէութեան մէջ աչքի առաջ պիտի ունենայ ոչ թէ յաւիտեական սկզբունքները, այլ այն, թէ որ կողմն աւելի զօրեղ բազուկներ ունի և ընդունակ է նոյն իսկ արիւն թափել: Եթէ տեղի ունենար մի այդպիսի հանգամանք, եթէ փողոցը այդպիսի իշխող դեր կարողանար կատարել, այն ժամանակ պէտք էր ամբողջ սրտով ցանկալ, որ գոյութիւն չունենայ մամուլ, որովհետեւ մի այնպիսի հասարակութիւն, որ թոյլ կը տար այդպիսի իրողութիւն, զրանով կապայտեցանէր աշխարհի առաջ, որ ինքն անարժան է վայելել ու պաշտպան խօսքի բարիքը:

Սակայն մենք ուրախութեամբ տեսնում ենք, որ հասարակութիւնը բուռնցքի վատահողի հերոսներից շատ է բարձր կանգնած. և ամէն տեղ, ուր պատահում է նրանց քաջագործութիւններից մէկն ու մէկը, հասարակութիւնը շտապում է իր ջերմ համակրանքը յայտնել վայրենի յարձակման ենթարկողներին: Կրանով հասարակութիւնն ինքն է ցոյց տալիս մամուլին, որ նա չը պիտի ընկձիլի բուռնութեան արարքներից, ցոյց է տալիս, որ ինքը իսկապէս կարող է անկախ, ազնիւ մամուլին:

Արեւմտեայրպիսի մամուլի պաշտօնը կը մնայ մի և նոյնը — անխնայ մերկայցում: Բողոքելով փողոցի արարքների զէպ, մամուլը ոտի տակ կը թողնէ տխուր հերոսներին և առեւ կը դնայ: Ամենից առաջ ազնիւ, անկախ, մարդկող խօսքը: — Այս զէպը իր սկզբնաւորութիւնից քարոզող Մշակը՝ իր բողոքն ու զայրոյթը միայնում է այն ուսումնասիրել ձայնին, որ վրդովում է ամէն մի սահմանափակութեան զէպ, որ ձգտում են մտցնել վայրենացած բարքերի տէր մարդիկ մամուլի անկախութեան մէջ: Այս զէպը մէկ մենք զէպ ենք շարունակ հայող անբարոյականացած, փողոցային մամուլը, որ ոչ միայն չէ դատապարտել վայրենիների արշաւանքը մամուլի զէպ, այլ հասել է բարոյական անկման այն աստիճանին, որ կամ լուր թիւն է պահպանում և կամ զրուելի փորձեր է անում նոյն իսկ պաշտպանել վայրենիներին:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Օ Ր Է Յ Օ Ր XXVI

Փողովը փակվեց: Աղմուկներն ակամայ վերջացան, կրքերը դադար արին և տարացած հուսօրները իրանց լեղունքը կծած, մի-մի հարցական նշան դարձած, սպասում են...

Փողովը փակվեց, բայց առանց հարցեր լուծելու, առանց մի որոշ վախճան տալու կրքերը յուրը հարցերին, որոնք մի ամսից ի վեր Թիֆլիսում կաշկանդած պահում էին Արաստանի բոլոր տեղերի ակնականներին, վրաց ժողովրդի այդ մեծամիտ ներկայացուցիչներին...

Մտածում են արեւոյց վրաց ակնականութեան և ինտելիգենցիայի ներկայացուցիչները, զէպ այժմ, երբ ժողովը դաժնի դուները փակված են, այժմ, երբ իրանց կրքերին սասն է զրկած, թէ ինչ տխուր, ճնշող, յուսահատեցնող եզրակացութեան է բերում այն բոլորը, ինչ որ կատարվեց բանկի թատրոնի դաժնիւմ և շուրջը: — արդար խօսքի տեղ հրապարակ եկաւ բռնուցքը, փայտը, բաւառանքը, կաշառքը, մի խօսքով այն բոլորը, որ վայել է միայն վայրենի, անկիրթ, անզարգացած մի հասարակութեան, բայց ոչ մի ժողովրդի, որ իրան համարում է ընդունակ ըմբռնել հասարակական գաղափարը, և ընկերաբար, կուլիգիալ կերպով գործելու բազմաբնույթ:

Մի համեստ հիմնարկութիւն, ինչպէս է կատարածական բանկը, մի համակրելի կանոնադրութիւն, ինչպիսին է այդ բանկի կանոնադրութիւնը, որ թոյլ է տալիս վարդիներ հիմնել, օգնել թատրոնին... ձեռք մեկնել կարօտ զիւղացուն, նոյն իսկ դանազան բարեգործութիւններ անել, սակայն մի ամբողջ ազգի ներկայացուցիչները բացարձակ ցոյց տալին, որ անընդունակ են օգտուել այդ բոլորից, և այնքան չեն հասունացած, որ փոխանակ իրանց ձեռքերում եղած միջոցներով օգնելու գործին, դարձնում են հասարակական հիմնարկութիւնը և հրատարակական ժողովներ բուռնցքի, մասնակի զրպարտութեան, կռիւների, փողոցային սկանդալների սպառնքել:

Քուլթայիսում բանկային ժողովները մի քանի տարի առաջ վերջացան դաշտիներով և արհնով, Թիֆլիսի բանկային ժողովները հասցրին միջկարիւնանեղ ձեռքի և անկարագրելի կռիւներին,

բեալ առարկաների աւանդումը չը թողնել այս կամ այն տիրացուին, այլ յանձնել ձեռնաստ մարդկանց:

Մեր գրադարաններում, բացի զգրադրուեստական և առհասարակ թիթե ընթերցանութեան համար նշանակված այլ և այլ գրաւածքներից, հարկաւոր է ունենալ նոյնպէս գիտական գրաւածքներ թէ հանրամատչելի և թէ քիչ-չատ լուրջ բովանդակութեամբ: Ամառվայ արձակուրդներին, երբ մեր գաւառական քաղաքներում հաւաքվում է ուսանող և ինտելիգենտ հասարակութիւն, լուրջ գրաւածքների պակասը տեղային գրադարաններում աւելի զգալի է դառնում:

Մեր Հրատարակչական ընկերութիւնը նոյնպէս պիտի իր հրատարակութիւնների շարքում յայտնի տեղ տայ գիտական գրաւածքներին: Թէ և մի քանի գիտական բովանդակութեամբ հրատարակութիւններ տուել է ընկերութիւնը մինչև այժմ, բայց, մեր կարծիքով, այդ շատ քիչ է: Գիտական գրքերի հրատարակութեան հարցը ընկերութեան կողմից պիտի առանձին ուշադրութեան առնվի:

Վերջապէս մեր երիտասարդութիւնը — ուսուցիչներ, ուսանողներ միջնակարգ և բարձրագոյն զարգացրել, գրողներ և այլն — չը պիտի բուսականանայ գիտութեան և առհասարակ կրթութեան այն պաշարով, որը նրան տալիս է այս

սպանալով աւելի վատ հետեանքներ առաջ բերել, եթէ էլ մի քանի օր շարունակվէր... և այդ էլ այն ժողովները, ուր ներկայ են վրաց մտքի, գրականութեան, մամուլի, ինտելիգենցիայի ամենալաւ ոյժերը...

Գէթ այժմ, երբ ժողովը փակված է, երբ կրքերը սանձաճարված են, գէթ այժմ, ասում ենք, թող վրաց ինտելիգենցիան մի փոքր լրջօրէն մտածէ այն բոլորի մասին, ինչ որ կատարվեց այս ամսվայ ընթացքում, եթէ չէ ուզում որ հասարակութիւնը դաջ այն եղբակացութեան, ի՞նչ վրաց ինտելիգենցիան դեռ այնքան խաղ է և չը հասունացած, որ անընդունակ է որ և է հասարակական հիմնարկութիւն դեկլարելու:

Խ. Մարտիան

ՄԱՏԵՆԱԿՐՈՒԹԻՒՆ

«Երբ դու ես», — վէպ 3 րդ հ. Մարտիանի: Թիֆլիս, 1896.

Գիւղացի Սահակը ընկնում է Յարութիւն աւանտով մի չարագործի սարքած թակարդը, դատարանում երդումով վկայութիւն է տալիս նրա օգտին, հետատապալէ չիմանալով ի՞նչ ճիշդ այնպէս է նշուել այն անցքը, ինչպէս ինքն էր պատմում: Դատարանից սուս իջավ, նա հասկանում է, թէ ինչ յանցանք է գործել խղճի դէմ, սկըսում է հոգեպէս տանջվել և գնում է Յարութիւնի մօտ, յայտնում է, որ միւս օրը պիտի գնայ և խնդրէ դատարանին, որ ոչնչացնի իր սուսած վկայութիւնը: Յարութիւնը նրան սպանում է:

Այս սիւժետի վրա հեղինակը գրել է ամբողջ 168 երես Նրոյթը, որ վէպի միտքն է կազմում, որ անուս է տուել վէպին, հետաքրքրական է: Ազգայն, հացի կարօտ Սահակը հասկանում է մաքուր բարոյականի մեծ նշանակութիւնը. չարագործ Յարութիւնը տալիս է նրան ազդեցութիւն, խոստանում է բազմաթիւ բարիքներ, պատրաստ է ոչնչացնել նրա պարտաւորակը, այն պայմանով, որ նա «ծռէ իր հոգին», դառնայ իր չարագործութիւններից մէկի գործը: Բայց Սահակը հրաժարվում է այն նիւթական բարեկեցութիւնից, որը պիտի ձեռք բերէր հոգու այլանդակութեան գնով: Բայց չը նայած, որ հիմնական միտքը այսքան համակրելի է և հետաքրքրական, «Երբ դու ես» վէպը մի անորոշ բան է. նրան փչացրել է հեղինակի շատախոսութիւնը: Անվերջ կերպով ձգձգելով նիւթը, աշխատելով բարդել ինտրիգները, քաղ առ քաղ հետեւելով իրաքանչիւր գործող անձի շարժումներին, խօսքին, նրտու կայրին, հեղինակը մտցրել է ամեն տեղ արուեստականութիւն, դատարան է գործողութիւնները այնպէս, որ կարողանայ մէկին ամենակարող հրէշ դուրս բերել, միայն — անմեղ գառն: Ամբողջ գլուխներ կան, որոնց կարելի էր բոլորովին չնջել, կամ փոխարինել մի քանի տող գրութեամբ: Այսպէս, վէպի ամբողջ կէտը նկարագրում է այն, թէ ինչպէս Յարութիւնը, կամենալով վնասել իր հակառակորդ Մարութիւնը, գիշերով բերել է տալիս թուրք խուզարկի ոչնչացնելի հօտը, արածացնում իր «չայրը»:

կամ այն դպրոցը: Գարրոցը տալիս է, այն էլ շատ անգամ կցկուտը կերպով, միմիայն սկզբնական ծանօթութիւն գիտութեան այս կամ այն ճիւղի հետ: Կոյն իսկ բարձրագոյն դպրոցը, թէ մասնագիտականներն և թէ համալսարանի աւանանիւն ֆակուլտետները, ունենալով մասնաւոր նպատակներ, չեն կարող տալ նոյնպէս գիտութեան բոլոր ճիւղերին վերաբերեալ ընդհանուր ծանօթութիւն:

Եթէ մի երիտասարդ կեանքի արտաքին փայլերով է զրաւվում և աւարտում է միջնակարգ դպրոցը, բոլորովին մոռանալով կամ ժամանակ չունենալով հետաքրքրվել իր ներքին մտաւոր ու բարոյական աշխարհի բարեփոխումով, և այդպէս էլ մնում է բարձրագոյն ուսում ստանալու մասանակ, նա, ի հարկէ, զուրկ է մնում գիտական-փիլիսոփայական, հանրամարդկային գաղափարներից, զուրկ է մնում որոշ պրինցիպներից, որոշ աշխարհայեցողութիւնից և եթէ նրա մէջ նկատելի լինի որ և է փոփոխութիւն, դա միայն արտաքին փոփոխութիւն է, որը առաջ է եկել թէ իր անցած գիտութիւնների և թէ կեանքի, չբնախ արած քիչ թէ շատ աղբիւրներից: Այսպիսի մարդը, վերադառնալով այն միջավայրը, որտեղից դուրս է եկել, մի քանի տարվայ ընթացքում կորցնում է մինչև անգամ

այդ վնասը գցում է Մարութիւն վրա, կաշառված վկաների, գիւղական տանուների միջոցով հաստատելով, որ Մարութիւն հօտն է փչացրել «չայրը»: Այդ գործողութիւնը նկարագրված է այնքան մանրամասն, այնքան երկար, որ ընթացողին կատարեալ ձանձրութիւն է պատճառում: Մարութիւնը թէն լաւ, հակացող մարդ է, բայց բարոյովին ընկճվում է Յարութիւնի մեղքնայութիւնների առաջ, որովհետեւ այդպէս է ուղղում հեղինակը, որին հարկաւոր է Յարութիւնին տալ ամենաուժեղ մի հրէշի բոլոր կարողութիւնները: Մարութիւնը գիտէ, որ «չայրի» վնասը երկու երեք անգամ աւել է գնահատված և չէ կարողանում պահանջել, որ նորից գնահատվի: Նրա հովիւներին հեռացնում են վկայութիւնից, և նա չէ խօսում: Վերջապէս նա ոչինչ միջոց չէ գործ գնում իր շահերը պաշտպանելու համար, թէն ամբողջ զիւրը գիտէ, որ նա անմեղ է, որ Յարութիւնը քանդել է շատերի տները: Մարութիւնի կինը գնում է Յարութիւնին խնդրելու, աղաչելու, թէն Մարութիւնը խիտ արգելել էր նրան մի այդպիսի բան անել: Բայց իմանալով որ կինը չէ կատարել իր պատուէրը, նա ինքն էլ գնում է Յարութիւնի մօտ, սպանալովին է կարողում, ձեռք տանում է դաշոյնին, իսկ Յարութիւնը իր տան մէջ մի հաւիճուս է դառնում և չէ կարողանում դուրս վաճաղել Մարութիւն: Մինչև իսկ Յարութիւնի ծառան, Հաղթոն, Մերթից փախած մի մարդ, ծպուտ չէ հանում, երբ Մարութիւնը նրան ձեռնում է: Անքնակց է և վէպի վերջը: Սահակը մտածում է ազատվել սուս վկայի մեղքից, վճռում է միւս օրը քաղաք դնալ և դատարանին յայտնել, որ իր վկայութիւնը ճիշդ չէ: Բայց գնում է Յարութիւնի մօտ: Այստեղ տեղի է ունենում արժարի կուռի նման մի ընդհարում: Յարութիւնը ուղղում է դաշոյնով սպանել Սահակի կատարութիւնից, ապա նորից յարձակվում է սկսում է խեղդել Սահակին: Սա, ի հարկէ, ձայն չը պիտի հանէ, թէն գիտէ որ դրսում գիւղ կայ, մարդիկ կան, հարկաւոր է այս բանը հեղինակին, որ կարողանայ Սահակի մահը նկարագրել: Եւ այդպէս էլ անում է: Յարութիւնը նրա վրով փախաթում է քաղաքի երեստրիցը և խեղդում է, իսկ Սահակը մեռնում է հաւի նման:

Այդպիսի արուեստականութիւններով է հեղինակը պայտարել իր հերոսներին: Եւ նրանք թվում են շինծու, սարքած: Տղաւորութիւն չը կայ: Գաղափարի հերոս չէ Սահակը, որովհետեւ նրան քաշել են խեղդելու տեղը և սպանում են անքնակցանազաններին մէջ: դրանով հեղինակը կամեցել է հերոսական պակզ դնել նրա ճակատին, բայց պակզը այդ մահը չէ, այլ այն միջոցը, որով հերոսը կը ձգտէր հասնել իր նպատակին: Այդ միջոցը չը կայ: Յարութիւնը հրէշ է, Մարութիւնը իր զիւրքին անհամարապասխան, թող և ողորմելի բան է: Հեղինակը չունի վիպական լեզու, նկարագրութիւնները անտանելի են, աղոթված են միայն անվերջ խօսակցողութիւնները: Մեղ թվում է որ հեղինակը կարող է միայն թիփն պատկերներ տալ գիւղական կեանքից:

իր ունեցած արտաքին տարբերութիւնը այդ միջնակարգի անդամներից և վերջնականապէս հաւասարվում է շրջապատող ամբոխին: Եւ այդպիսիների թիւը, դժբաղդաբար, շատ մեծ է:

Ուրեմն միմիայն զիւրջում է առհասարակ զանազան դպրոցներում ձեռք բերած սկզբնական տեղեկութիւնները ինքն ըստ ինքեան դեռ բաւական չեն, որ անհատը կարողանայ ինտելիգենտ համարվել, որոշ աշխարհայեցողութիւն, որոշ պրինցիպներ ունենալ: Ոչ միայն այդպիսիների, այլ և առհասարակ բոլոր զարգացած մարդկանց համար կայ մեծ պահանջ և ջանք — ինքնակրթութիւն: Ինքնակրթութիւնը իրեր մի միջոց, որով կարելի է թէ ունեցած մտաւոր պայտար ընդարձակել և Բէ չունեցածը ձեռք բերել, և որը, մի յայտնի պատրաստակարարութիւն ունենալուց յետոյ, ամենքի համար մտաւոր ուղղութիւնը: Ինքնակրթութեամբ գործին ուղղութիւնը: Ինքնակրթութեամբ գործին զարկ տալու համար, ինքնակրթութեամբ պատրաստելու գործը հեշտացնելու, նրանց զեկաւարտելու համար, Եւրօպայում և Ամերիկայում հիմնված են զանազան ընկերութիւններ: Այդ պահանջը զգացվել է արդէն և Ռուսաստանում, այստեղ թէն առ այժմ չը կան մասնաւորապէս

II
«Շ առ ա ա» — Անշարժութիւն: Թարգմ. օր. Ն. Փ. Մոսկվա, 1896.

Նիւթը բաւական անմշակ, ծանր, որ թարգմանական անսովորութիւնների պատճառով աւելի ևս դժուար հասկանալի է դարձել: Ահա ի՞նչ ինչ է պատմվում:

Լեոնիկի մայրը հիւանդ է. հարկաւոր է հեշտաւե հիւանդին թէյ տալու համար, բայց աղքատ է և Լեոնիկի ընտանիքը: Կայ և մի հարուստ ընտանիքի որդի, Տիգրանիկ: Քեռի Յակոբ անունով մէկը ունի մի ձիու քուսակ շատ քոյնի, նրան շատ սիրում է Լեոնիկը և ուզում է ձեռք բերել, ուստի իր ձեռքն ընկած փողը պահում է: Երբ նա իմանում է, որ իր ձիունը հեշտաւե է կախված, մոռանում է այնքան սիրած ձին և նրա համար պահած փողով առնում է հեշտաւե Տիգրանիկը, որ ուզում էր լուկ շառատը Լեոնիկից, տեսնելով վերջինին գործը, Էամթիւնարում է, ինչպէս ասում է հեղինակը, և իր փողով առնելով ձին, նստիւում է Լեոնիկին:

Մեղք միանգամայն գովում ենք այն եռանդը, որով մի քանիները, մասնաւոր օրիորդներ, աշխատում են լրացնել մանկական գրքերի պատմութիւնը: Բայց ցատում ենք, որ այդ եռանդը վատնվում է այսպիսի թող, անկարևոր գործերի վրա, մինչդեռ աշխարհաճակ մանկական գրքերի թարգմանութիւնները դեռ չը կան: Գուրիլի ճանապարհորդութիւնները, Անդերսէնի, Գըրիի հեքիաթները մոռանալիս են սալիս, իսկ թարգմանում են անհն մի պատահականութիւններից զուրկ է: Աշխատեցէք, բայց լաւ աշխատեցէք:

ՆԱՄԱԿՆԵՐ ՄՕՍԿՎԱՅԻՑ VI Մայիսի 18-ին

Երեք օր իրար վրա կատարված շլացուցիչ հրավառութիւններից յետոյ հասու է ժողովրդական տունը խոջիկա դպրոցում, Պետրոսեան պալատի օդանոց: Մօտ 25,000 քառակուսի սաժէն տարածութիւն ցանկով պատած է: Գէպի ջաղաքը դարձած մասում, ցանկապատների արանքներում, շինված են կարգով բազմաթիւ լարճիւններ և բուսեցանքներ: Խրաքանչիւր մարդ, այդ բուսեցանքի միջով գէպի դրսնելու տեղը անցնելիս պէտք է ստանար մի թափինակ մէջ կապած հաց, 3/4 ֆունտ տիկի և կոնֆետ, 1/2 ֆունտ երչիկ, մի հատ վնագեման նկանակ (պրիսնիկ) և, բացի դրանից, էմալով ծածկած մի մետաղական բաժակ: Բոլոր իրերի վրա Նոյն Մեծ ու թիւների վնագեման է դրոշմված: Դաշոյն մէջ տեղում շինված են 20 անագին տակտանան մար չէր հօք տարվում, այլ և Էմաուր-գեղարուեստականի մասին, կառուցված էին 4 թատրոնական բեմեր, մի կրկէս և զանազան ճարպի-

կութեան ու մրցման համար յարմարութիւններ: Դաշոյն գէպի Պետրոսեան պալատ դարձրած մասում շինված էին փառաւոր և գեղեցիկ արքայական երկյարակների պալիտոն, իսկ ունեւորների համար սոմախաւոր արիւրաններ:

Ահա գէպի այդ զուարճատեղին էր դեռ. երէկվանից դիմում ուսուսակի ժողովուրդը: Բաւական չէր Մոսկվայի մօտ կէս միլիոն «չըտես» ամբողջ գիւղերից ևս դիմում էին ծառի կեղեցի հիւսած արեւնեւորի, ցուպները ձեռներին և պարկերն ուսերին կանաչը և տղամարդիկ, պատանիներ և աղջիկներ խօջընկալում հերթափոխում համար: Ակամատները պատմում են, որ դեռ երէկ երեկոյեան ամբողջ լայնածաւալ դաշոյնը կարծես գաղթող միլիոնաւոր ժողովրդի մի մասնակաւոր հանգստաւայր լինէր: Տվերակայա փողոցը երէկ երեկոյեան սևացել էր դէպի խօջընկա ընթացող հասարակ ժողովրդից: Բոլորը գնում էին բայց երկրքի տակ գիշերելու, որպէս զի վաղ առաւօտ, ամսի 18-ին, աւելի շուտ ստանան տեղացածը և դատարկաձեռն չը վերադառնան:

Այսօր, առաւօտան ժամի 10-ին, դուրս գալով փողոց, զարմացալ տեսածովս. գլխում չուրեքով սաւաքեկի, յոգնած, թողում կորած հասարակ կանաչը և մարդիկ, ձեռներին բռնած մի մի կապոց, արդէն վերադառնում էին, մինչդեռ, համաձայն յայտարարութեան, միմիայն ժամի 10-ին էր սկսվելու ընծաների բախտումը: Խօսակցողութիւնների մէջ անդադար չիւղում էր ժամի 6—8 պատահած «չարդի» մասին: Եւ շատպեցի զժողովուրդական տեղը խօջընկան Տվերակայա փողոցը համարեա անանցանելի էր. ձիաքարչի հողորդակցութիւնը վաղուց դադարեցրած էր: Այդտեղ միայն իմ աչքով տեսնելով հրաչէջների և այլ ապլերի ամբողջ մի շարք լի դիակներով, հակացայ, որ չարագանցողութիւններ չը կային լսածներին մէջ: Փողոցներում պատահում էին շատերը, որոնք անհանգիստ լինելով խօջընկա գնացած իրանց մերձաւորութիւն մասին, յուսանալ աղաղակում էին և լալիս Մինչ այդ տխուր տեսարանը մարդու սիրտ էր յուզում, կեանքը գնում էր իր սովորական անվրդով ընթացքով:

Կէսօրվայ ժամի մօտ 12-ն էր: Ամբոխի անագին գետեր յետ էին գալիս խօջընկալից: Այնտեղից ձգվում էր դիակներով լի սալերի երկայն շարքը: Խեղդվելով շարքի և թողից, վերջապէս հասալ ժողովրդական տունի տեղը և ձեղքելով գլխաւոր, թշուառ ամբողջ, մտայ ցանկապատի մօտ շինած վերե յիշած բուսեցանքից մէկով: Դրանց մեծ մասը կտրտած էր ամբոխի անեղի գոյթից, շինաները բաժանելիս: Մշտայ զուարճութեան համար պատրաստած անագին դաշոյն, որը վրտում էր ուսու ժողովրդով: Բուսեցանքի առաջ համեմատաբար հիմա քիչ էր բազմութիւնը. նրան փոխարինում էին դիակներ իր կոյտեր: Այդ ճոված, ոտնակրկ եղած թշուառների տեղը արտասուելի էր. բոլոր խեղճ, աղքատ գիւղացիք, բանւորներ, կամ սուսակալի «թիւրովկայի» աղքատներ: Չարձուրելի

զան խորհուրդներ և բացատրութիւններ ստանալու համար մանրամասն կանոններ դրված են նոյն գրքովում առանձին:

Ռուսաստանի մէջ ինքնակրթութեամբ պարագողները, չնչին բացառութեամբ, ստիպված են, եւրօպական լեզուներ չիմանալու պատճառով, օգտվել միմիայն ռուսաց գրականութիւնից, այդ պատճառով յիշված ծրագիրները մեր մէջ պիտի արժանանան առանձին ուղղութեամբ: Ինքնակրթութեամբ պարագել ցանկացողներին խորհուրդ ենք տալիս ծանօթանալ նոյնպէս արօֆէսոր կարէնի «Весьма о выросте міросозерцания» և «Письма къ учащейся молодежи о самообразовании» քրօխրերի հետ: Վերս յիշված այդ բոլոր միջոցները, և բացի դրանից ուրիշ միջոցներ, եթէ այդպիսիները կան մեր ձեռքում, մենք պիտի եռանդուն կերպով գործադրենք գիտութիւնը մեր հողի վրա հաստատելու, ժողովրդականացնելու, մի խօսքով իրացնելու համար, որովհետեւ կրկնում ենք, աղգելի է անհասանելի համար գրագիտան կուրսի սովորելում ամենապատկեղ զէնքը գիտութիւնն է. և այդ կուսում միշտ յաղթող կը հանդիսանայ այն անհատը կամ աղբը, որը զինված է գիտութեամբ:

Ն. Տեր-Յակոբեանց

